

Mily jó ez a csend

Mily jó ez a csend...

Az a csend, mi hangban

Is némán körülvesz...

Mily jó az a szó...

Mit halkán adnak

Utoljára, mint hamvas hó....

Mily jó az a muzsika

Mi nem ember mosolya,

Hanem a lélek otthona...

Mily jó mind az...

Amit utoljára, egyedül,

De szeretetben kaphatsz...

És mily jó a béke

Mit Atyádnak elmondhatsz,

Hálás a te lelked, mindörökre...

Néma

Mond te néma, miért nem hallom sikolyod

Ha bántanak, s összetörik könnyeid?

Tudom, hogy van hangod

Csak ezek közt nem akarsz különb lenni

Szerinted jobb ha nem bántanak

De akkor sem szabad független lelked

E világ kicsi számodra, néma
Tudja és tudni fogja kilehelt szellemed
Futótűzként körbetáncol, s azt hiszed
Ez jó, de néma maradsz.... Néma.

Szívemnek

Mint zongorán a billentyűhez
Nyúl a hang az én szívemhez
Könnyek ezrei sem nyújtanak
Vigaszt, csak egy lágy dal

Mit szeretett Atyám háza
Visszhangban ad lelkemre
E fehéren fénylő könnyek
Jelentik az örök mindent

Az igenek egyszerre
Hangoznak nemekkel
Hideg ráz a hangtól
Nem is a fájdalomtól

Bevallom Atyám félek
Ha orgona hangja zengé
Messzire nagy hatalmadat
megértessék mindenható szavadat.

Halálom

Nem emlékszem másra,
Csak egy fehér, ám őszi tájra
Első érintés az emlékekkel
Mikor megláttam kezem
És ráocsudtam, ki is vagyok
Mi ez a test, mi lelkemet átkarol?

Szemem barna, de kéknek látom
Mint az eget s vizet úgy álmodom
Az összes csillagot, mely velem
Nyugszik itten az ágyon közvetlen
S a plafonon, miket édes szüleim
Hoztak le az égről, vigyázzanak reám itt.

Játszottam eleget, és még
Nem tudtam mi az a játék
Hisz gyermek, ki voltám
Egy falevélben rejtette világát
S megszűnt a valóság
Minden gond és bánat forrás

De egyik napról a másikra
Hirtelen eltűnt minden varázsa
Annak, mi voltam kinn
Odahaza a jó öreg fa alatti
Kis padon, mely az idő során
Kopott és korhadt lett tán.

Nem lehettem ott, hogy elmondjam

Mennyire szerettem a hajnalokat
Mikor lágy hangjával a házba hív,
El ne vesszek soha én neki így
Mert egy vagyok itt a földön
Neki, az első gyermek karjai közt

Előttem és utánam évek hada
Jelen úgy voltam, nem láttam
Mi lehet vajon oda haza
S nem kérdeztem a távolra
Hogy vagyon az én lelkem,
De sok bánat közt elveszett.

Késő volt, mikor újra öleltem
Hideg szeme nézett meredten
S a szeretet kiköltözött szívéből
Többé nem tudtam, hova lett ő
Ki annyit adott nekem féktelen
És mégis elment, egy életre.

Talpra álltam ezek mögött
Mégis szégyelltem mi jó előtt.
Hogyan is történhetett
Már nem tudom, de hiszem
Okkal hagyta itt mosolyát
Hogy ezzel emlékét adja át.

Nehéz a kereszt mit viselsz,
Barátom az éjszaka lett
Mert csak ő halgatta sokat
Mi csúnya dolog lelkem nyoma

És az őszy egyzer csak jött
Meg sem tudom mondani hányszor ölt

Megölt mert otthagyzott
És megölt, mert eljött hajnalon.
Egy levelet adott, melyen
Útjaim vonalai voltak egyen helyen.
Láttam minden hibámat és jómat
De változtatni imáimon már nem tudtam

Atyám! Kellett volna még egy szó!
Csak egy! Mellyel minden elmondható
Mennyire szerettem azokat,
Akikkel én itt átéltem jót és rosszat
Nem voltak mellettem, de éreztem
Ők lesznek azok, akik fogják kezeimet

Én megbocsátottam nékik mindörökre
Anyám! Kérlek, jobban öleld át őket!
Mert egyszer vétkeztem ellenük
És ezáltal Ellened, drága Lelkünk!
Te mindig mellettem voltál szeretettel
Mégha én más utakon is jártam nélküled

Most látom az őszi életet,
Ilyenkor, tavasszal este
A plafont nézem és nem értem
Miért élünk mi emberek?
Nem tudom milyen földi testem
Mert én csak lelkemre emlékszem.

Minden fehér és kámfor
Tudat nem tudja, milyen az ott
A menny és az örökké való
Az az élet, mi már nem egy hajó
Ami viharában Krisztusra talál
És lenyugszik ha jön a halál.

Újra gyermek lettem
S nem félttem
Tegnap ősszel
Fehér volt előttem
Fehér volt mögöttem
Mert viszont fogták kezeimet, immár örökre.

Kéne még egy pohár bor

Érted ennek bánata és öröme
Beletöltöd a lelked
Ám egy valami nem tiszta
A végéig nem látsz el soha.
Egy éjszakáig elaltat a bánattal
Napközben a félig üres poharat
Is félig tele látod
Egyetlen szerelmed mi nem gátol
Csak vigyázz én üvegpoharam
Ne legyél olyan törött, mint én mohón minden csókkal az én borommal.

Halálomig egy rózsaszírom

Vajon ma este hol hálsz kedves
Melyik házban hajtod álomra fejed
S sírsz-e még, temeted-e még könnyed
Mond majd el, gondolsz-e rám
Mert én igen, mindhalálig rád.

Benőtt sinek közt maradt hangunk
Mit hiába tisztítani, csak ugyanott tartunk
Utolsó beszéd, utolsó tapintásunk
Elveszett a nyári szellő suttogásában
S többé nem érted imáimat.

Tudom, e rózsaszál mi csak sodródik
Ezer vizen át, csak egy víz tükrében mutatkozik.
Egy este, ugyan ott, magányosan.
Leülvén megreketten a víz partjára.

Tudnom kell, hogy hol vagy!
Kell egy élet, amelyben lelked van!
Majd látom.. Mit tett veled az idő
A piros rózsza egyetlen szirma
Vérvörös színét ontja holtan.

Utószerelem

Magam elé meredve, egy dalt hallgatok kedvesem,
mi annak idején csak rólunk szólt

már nem ugyan azzal a szóval szól

Már egy kedves emlék, mi nem nyújt újra szerelmet.

Nem, drágám nem te voltál

Te sohasem bántottál

Én csak azért tettem hogy megértsd egyszer,

S az hogy te komolyan vetted, egy örökös harcot szült bennem.

Egy kérdés ragadt ezzel

Miért teszed ezt velem?

Egy jó barátból hogyan lett ellenség mellettem?

Ellenséggé a látszat szerelem tett

Mi nem vette figyelembe mi van a lelkemmel

Az, hogy én mit érzek most,

Egy elmondhatatlan sors

Mit egy utólag megízlelt szerelem hozott

Bárcsak vártál volna, hogy úgy láthass

Bárcsak vártunk volna, hogy ölelhessük egymást újra.

Tudnom kellett volna, hogy-e szeretlek szócska

Mennyire volt hű ahhoz, akihez szólt akkorra.

Utólag mindent lehet mondani, sajnálni

Ez már keresztet szerinted nem hordoz vállain

Utólag gondolkodni helyesen, röpkére ítékezni

Fuss, drágám tudsz messzire menni

De csak addig amíg Isten tud érni

Meg ha szeretetem megérintett

Remélem érintett annyira, hogy később érezz

Szeress úgy mást, ahogy én utólag téged

Piros muskátlim

Van egy muskátlival teleültetett erkélyem,
Itt-ott piroslik, s a sárga játszik rajta fénnel.
Nyugodt vagyok, ha ide kiülhetek,
Hallgathatom halk bogárcák zümmögését,
S a madarakat, kik üldögélnek korlátin
Néha még veszekednek is, s hangos
Csipogással hozzák a nap történéseit.
Dehát, ember mit ért ily nyelven
Nem ezt beszélük körülöttem.

Így tértem ki ma is eme szent zugomba,
Vártam a hírt, de nem jöttek se vidáman,
Se bánatban, sem heves élmények zajában.
Egyszerűen üres volt az erkélyem.
Bogárcák sem hallatták magukat
S nem értettem, miért van ez így egyszerre
Oly hirtelen egymás után,
Hogy a bánat felemészti környezetem.

A nap ugyan sütött, de délre a felhők
Eltakarták sugarait, melyben még egy
Órával ezelőtt élveztem az élet oly
Egyszerű s szimpla gyönyörű történéseit.
A hangulatom is úgy áramlik az éggel
Hol szürkébb, hol fényesebb
S csak jómagam is hajszálnyira mondok
Biztos előrejelzéseket, mi zajlik éppen.

Visszavánszorogtam a konyhába,
Gondoltam iszom valami lágyat,
S kezem a polcon lévő vöröshöz nyúla,
Ám valami lecsapja e menetet
S álljt parancsol kezemnek.
Jó, rendben. Nem nyúlok ily szerekhez.
Eztet magányban nem a legjobb
Tölteni egy pohárba, s magam elé
Tenni a vörös színét, kijózanodni.

Korábban magamon is szerettem e színt.
Én nem bántásból cselekedtem így,
Csupán az erkélyen lévő piros muskátlik
Rikító léte frusztrálta nyugodt reggeleim,
Mert... Szakad a szív, ha őket hajlani látom.
Ha bántják őket a szúrós szelek
S nem gyógyítja őket már semmi sem.
Ha én nem leszek, ugyan ki fogja gondjukba fogadni őket?

Így esett megint ma reggel, hogy előfordult
Egy fekete reggel, mikor még fehér fátyol
Öltötte volna gyöngye szemem, hogy újra lássam,
Lássam még a néhai reggelek káprázatát.
De... Arra lettem figyelmes, hogy lábaim
Elhagyták házunk környékét, s kint voltam
Kint, az utcán... Ugyan láttam idegen teremtest,
De elhaladván mellettük hideg lett körülöttem,
S eszembe jutott, hogy elhagyva erkélyem
Életit, úgy lett hideg körülöttem, ahogy
A meleg teát hagytam kihűlni kezemben,
Azon az újonnan szép reggelen.

Búcs

Miért hagyod, hogy az utca homályában, este, úgy
Magányosan, elmosódjon arcodon minden fájdalom?
Kérlek, hadd lássam így is szemed, ne szégyelld,
Hogy könnyekben írod le, mit Isten lát rajtad
S ne tartson vissza semmi, hogy vállamra hajtsd fejed,
Ugye elmondod nekem, hogy mit szótt álmod az este,
Míg nyugodott tested, fejedet gyöngye harmatos hajnalon hajtottad le halovány napsugarakon
Engedd szívedbe a reggel adta könnyed kezeket,
Mily lágyan ér arcodhoz, ugyebár?
De ez elől mosod arcod, szemed már kiszáradt,
Sivatagi szélbe is költözik, midőn porra gondolsz,
Mert abban nincs élet... Már elveszett az is,
Késő... Késő esetleges újra, patakából, tengert fakasztani.

Tudja meg száz varázsa eme csillagos tárt mennynek,
Elment ideje a búcsúnak, útjára engedett,
Szabad lelkem nyugszik immár üvöltő szelekben
S mond majd kisdédnek, párnámmal altatva,
Elment már ifjú napraforgónk utolsó hajnala,
Ne kövesse tetted Kedvesét, szunnyadó emlékét.
Képzetben a hang köszönt, egy szobán mesélvén,
Az üres ágynak, eme csillagos éjjelen,
Hajdan hogyan is álmodott, hogyan is kémlelt,
A gyöngyként igazló szem, s benne a szép ige.
Élet! Emlékem csak addig él, míg Te is mész,
S mostan olvasott levelemben, meséld ágyam mellett,
Milyen is volt írott szava, a Te Hitvesednek!